

res Ordfører, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper), ikke kunnet gøre gældende. Jeg ønsker derfor at konstatere, at vi fremdeles savne Svar fra den Side paa, hvilke Veje man mener at kunne anvise, dersom dette Forslag forkastes.

Hage: Den højtærede Minister vilde ikke erkende, at det var noget Ultimatum, der var forelagt Udvalget eller rettere sagt Landstinget. Jeg skal imødekomme ham noget ved at erklære, at det kun var et pekuniært Ultimatum, men jeg haaber saa ogsaa, at den højtærede Forsvarsminister, hvis han erindrer Forhandlingerne nøjagtigt, vil erkende, at det var et pekuniært Ultimatum, der var forelagt Landstinget, idet han paa intet Punkt vilde gøre nogen som helst Forandring, hvor det kostede Penge. Jeg tror ogsaa, at det høje Ting maa give mig Ret i, at naar et Forslag kommer op fra det andet Ting med den Paaskrift, at der maa ikke røres finansielt ved det, ellers kunne vi nok forhandle om det, saa er det i Virkeligheden ikke et for stærkt Udtryk at sige, at det er et Ultimatum.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Om et Øjeblik komme vi til at behandle Lovforslaget om Hærens Ordning, og det ærede Medlem vil da se en Paragraf om Musikken, som paa ingen Maade gaar ind under den Begrænsning, det ærede Medlem talte om.

Sonne: Slutningsbemærkningen i de Udtalelser, der fremførtes af Højres Ordfører, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper), giver mig Anledning til at hævde, at jeg slet ikke har rettet nogen Anke imod den Stilling, som de ærede Højremedlemmer, der følge deres Overbevisning i denne Sag, have indtaget.

Piper: Saaledes som jeg opfattede det ærede Medlems Tale, maatte jeg antage, at det var en Anke imod dem, der stemte imod Forslaget, som det ærede Medlem fremsatte.

Overfor det ærede Medlem for 6te Kreds (Hey), som før havde Ordet, og som igen rettede det Spørgsmaal, hvorledes vi vilde afhjælpe Savnet, hvis dette Forslag faldt, maa jeg hævde, at Ansvaret derfor kan ikke paahvile os, det maa paalige dem, som sætte os Kniven paa Struben, de forsvarsvenlige Partier eller det forsvarsvenlige Parti, som hævder, at de selv ønske Forsvaret ordnet paa en for-

svarlig Maade, men sætte saadanne Betingelser, at man ikke kan forsvare at stemme derfor.

Matzen: Da det er en saa betydningsfuld Sag, der her foreligger, vil jeg kun i Korthed motivere min Afstemning imod Forslaget. Jeg mener, at vi maa tage Forslagene, som de foreligge, under eet. Vi kunne ikke gøre nogen Sondring mellem Forslaget om Nedlæggelse af Landbefæstningen og de andre Forslag. Ja, de kunne alle forandres, men det er os, der have vedtaget dem, og det er i Kraft af vor Afstemning, at Ordningen bliver, som den bliver. At saa andre have Myndighed til at ændre den, tager ikke noget Ansvar fra os. Og saa vil jeg da spørge: Er nu den Ordning, der fremkommer, naar alle disse Forslag gennemføres, bedre end den, vi have? Derom har man spurgt de Herrer Generaler: Frembyder den foreslåede Ordning af vort Forsvarsvæsen saa store militære Fordele, at man, uanset dens øjensynlige Mangler, bør foretrække den for den bestaaende? Det var et ganske almindeligt Spørgsmaal, omfattende Ordningen for al Fremtid; men saa indskrænke Generalerne sig til at sige: Vi svare kun for de 12 Aar; og der er den at foretrække. Det vil altsaa sige: Saa længe den nye Ordning kun er under Forberedelse, mere eller mindre fremskreden, saa længe finde vi nok, at den er bedre. Men hvorledes den er, naar den er gennemført, naar Kronen er sat paa Værket og Københavns Befæstning desarmet, det have de i alt Fald ikke udtalt sig om. Altsaa naar den foreslåede Ordning er gennemført, saa vide vi ikke en Gang, om alle de Penge ere givne ud til noget bedre, om det, vi faa, er bedre end det, vi have; og at det skulde være Tilfældet, kan man efter dette Svar ikke paaberaabe sig nogen Sagkundskab for.

Dernæst er der en anden Ting. Naar denne Ordning gennemføres, faa vi ikke et forsvarligt Neutralitetsforsvar. Det har ganske vist den højtærede Konseilspræsident paastaaet, men der er heller ingen sagkyndige, der i den Henseende have givet ham Tilslutning, og det lige indtil den nyeste Tid.

Jeg skal endnu blot henvise til, hvad der er udtalt af Folketingets Højreordfører i den Betænkning, som afgaves den 6. April, at en Støtte for Hæren ved faste, i Fredstid tilvejebragte Værker med mere anser han for at være en aldeles uundgaaelig Nødvendighed, naar Hæren skal